

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/49/UE

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

w sprawie systemów gwarancji depozytów

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/19/WE ⁽³⁾ została w istotny sposób zmieniona ⁽⁴⁾. Ponieważ należy dokonać dalszych zmian, dyrektywę tę należy przekształcić dla zachowania przejrzystości tekstu.
- (2) W celu ułatwienia podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe zachodzi potrzeba usunięcia niektórych różnic w ustawodawstwach państw członkowskich w odniesieniu do przepisów dotyczących systemów gwarancji depozytów, którym podlegają te instytucje kredytowe.
- (3) Niniejsza dyrektywa stanowi zasadniczy instrument urzeczywistnienia rynku wewnętrznego w sektorze instytucji kredytowych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, przy jednoczesnym zwiększeniu stabilności systemu bankowego oraz ochrony deponentów. Ze względu na koszty związane z upadłością instytucji kredytowej, jakie ponosi gospodarka jako całość, oraz negatywny wpływ takiej upadłości na stabilność finansową i zaufanie deponentów, należy nie tylko przyjąć przepisy przewidujące wypłatę na rzecz deponentów, lecz także umożliwić państwom członkowskim wystarczająco elastyczne działanie, tak aby systemy gwarancji depozytów mogły wdrażać środki służące zmniejszeniu prawdopodobieństwa wystąpienia przyszłych roszczeń wobec systemów gwarancji depozytów. Środki te powinny w każdym przypadku być zgodne z zasadami pomocy państwa.
- (4) W celu uwzględnienia pogłębiającej się integracji na rynku wewnętrznym, powinna istnieć możliwość łączenia systemów gwarancji depozytów działających w różnych państwach członkowskich lub stworzenia odrębnych systemów transgranicznych, w których członkostwo byłoby dobrowolne. Państwa członkowskie powinny zapewnić dostateczną stabilność oraz zrównoważone zestawienie nowych i już istniejących systemów gwarancji depozytów. Należy przy tym unikać negatywnego wpływu na stabilność finansową, na przykład w przypadku przenoszenia do transgranicznych systemów gwarancji depozytów wyłącznie instytucji kredytowych o wysokim profilu ryzyka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 z 31.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2012 r. (Dz.U. C 249 E z 30.8.2013, s. 81) oraz decyzja Rady w pierwszym czytaniu z dnia 3 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III.

- (5) Przepisy dyrektywy 94/19/WE zobowiązują Komisję do przedłożenia, w razie potrzeby, stosownych wniosków w celu zmiany tej dyrektywy. Niniejsza dyrektywa uwzględni kwestie harmonizacji mechanizmów finansowania systemów gwarancji depozytów, wprowadzenie składek uzależnionych od ryzyka, jak również harmonizację zakresu produktów i deponentów objętych gwarancjami.
- (6) Dyrektywa 94/19/WE opiera się na zasadzie minimalnej harmonizacji. W związku z tym w Unii istnieją obecnie różnego rodzaju systemy gwarancji depozytów o znacznie różniących się właściwościach. W wyniku wspólnych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie należy zapewnić deponentom jednolity w całej Unii poziom ochrony przy zachowaniu jednakowej stabilności systemów gwarancji depozytów. Jednocześnie wdrożenie tych wspólnych wymogów ma ogromne znaczenie dla wyeliminowania zakłóceń na rynku. Niniejsza dyrektywa przyczynia się zatem do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.
- (7) Dzięki niniejszej dyrektywie deponenci skorzystają ze znacznie lepszego dostępu do systemów gwarancji depozytów w związku z rozszerzonym i przejrzystym zakresem gwarancji, krótszymi terminami wypłaty, lepszą informacją i solidnymi wymogami dotyczącymi finansowania. Zwiększy to zaufanie konsumentów do stabilności finansowej w obrębie całego rynku wewnętrznego.
- (8) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by ich systemy gwarancji depozytów były zarządzane na solidnych zasadach oraz by sporządzały roczne sprawozdania ze swojej działalności.
- (9) W przypadku zamknięcia niewypłacalnej instytucji kredytowej deponenci z oddziałów znajdujących się w państwie członkowskim innym niż to, w którym znajduje się siedziba instytucji kredytowej, powinni być chronieni przez ten sam system gwarancji depozytów co inni deponenci tej instytucji kredytowej.
- (10) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim włączenia do zakresu jej stosowania instytucji kredytowych, zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾, które pozostają poza zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽²⁾ na mocy art. 2 ust. 5 tej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość postanowienia, do celów niniejszej dyrektywy, że organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe powiązane z tym organem centralnym są traktowane jako jedna instytucja kredytowa.
- (11) Co do zasady niniejsza dyrektywa wymaga, by wszystkie instytucje kredytowe przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów. Państwo członkowskie, które dopuszcza oddziały instytucji kredytowej mającej swoją siedzibę w państwie trzecim, powinno zdecydować, w jaki sposób stosować niniejszą dyrektywę w odniesieniu do tych oddziałów, oraz powinno uwzględnić konieczność ochrony deponentów i utrzymania integralności systemu finansowego. Deponenci w tych oddziałach powinni być w pełnym zakresie poinformowani o istotnych dla nich środkach zabezpieczających.
- (12) Należy uwzględnić fakt, że istnieją instytucjonalne systemy ochrony, które chronią same instytucje kredytowe i które, w szczególności, zapewniają ich płynność i wypłacalność. W przypadku gdy taki system działa odrębnie od systemu gwarancji depozytów, jego uzupełniająca funkcja ochronna powinna zostać uwzględniona przy określaniu wysokości składek wnoszonych przez jego członków do systemu gwarancji depozytów. Zharmonizowany poziom gwarancji przewidziany w niniejszej dyrektywie nie powinien dotyczyć systemów chroniących samą instytucję kredytową, chyba że przewidują one dokonywanie wypłat na rzecz deponentów.
- (13) Każda instytucja kredytowa powinna uczestniczyć w systemie gwarancji depozytów uznanego na mocy niniejszej dyrektywy, zapewniając tym samym wysoki poziom ochrony konsumentów i równe warunki działania dla instytucji kredytowych, jak również zapobiegając arbitrażowi regulacyjnemu. System gwarancji depozytów powinien zawsze zapewniać tego rodzaju ochronę.
- (14) Podstawowym zadaniem systemu gwarancji depozytów jest ochrona deponentów przed skutkami niewypłacalności instytucji kredytowej. Systemy gwarancji depozytów powinny zapewniać tego rodzaju ochronę na różne sposoby. Systemy gwarancji depozytów powinny być zasadniczo wykorzystywane do dokonywania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z niniejszą dyrektywą (funkcja „paybox”).

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (15) Systemy gwarancji depozytów powinny także wspierać finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁽¹⁾.
- (16) Systemy gwarancji depozytów powinny również mieć możliwość – o ile pozwala na to prawo krajowe – wykroczyć w swojej działalności poza funkcję polegającą wyłącznie na dokonywaniu wypłat na rzecz deponentów oraz wykorzystywać dostępne środki finansowe do zapobiegania upadłości instytucji kredytowej, dążąc do uniknięcia kosztów wynikających z wypłat na rzecz deponentów i innych negatywnych skutków. Środki te powinny jednak być wdrażane w ściśle określonych ramach oraz w każdym przypadku powinny być zgodne z zasadami pomocy państwa. Systemy gwarancji depozytów powinny m.in. dysponować stosownymi systemami i procedurami w zakresie doboru i wdrażania tych środków oraz monitorowania związanego z tym ryzyka. Wdrożenie tych środków powinno być uzależnione od nałożenia na instytucję kredytową warunków obejmujących co najmniej bardziej szczegółowe monitorowanie ryzyka i zwiększenie uprawnień systemu gwarancji depozytów do weryfikacji. Koszty środków podjętych w celu zapobiegania upadłości instytucji kredytowej nie powinny być wyższe niż koszty spełnienia ustawowych lub umownych zadań danego systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do ochrony gwarantowanych depozytów w instytucji kredytowej lub samej instytucji.
- (17) Systemy gwarancji depozytów powinny mieć także możliwość funkcjonowania na zasadzie instytucjonalnego systemu ochrony. Właściwe organy powinny mieć możliwość uznawania instytucjonalnych systemów ochrony za systemy gwarancji depozytów, jeżeli spełniają wszystkie kryteria określone w niniejszej dyrektywie.
- (18) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do systemów umownych ani do instytucjonalnych systemów ochrony, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów, z wyjątkiem ograniczonych wymogów dotyczących reklamy i informowania deponentów w przypadku wyłączenia lub wycofania instytucji kredytowej. W każdym przypadku systemy umowne i instytucjonalne systemy ochrony podlegają zasadom pomocy państwa.
- (19) Nieskoordynowane podwyższanie gwarancji w Unii w trakcie ostatniego kryzysu finansowego sprawiło w kilku przypadkach, że deponenti przenosili swoje środki pieniężne do instytucji kredytowych w krajach o wyższym poziomie gwarancji dla depozytów. W tej napiętej sytuacji takie nieskoordynowane podwyższanie gwarancji prowadziło do ograniczenia płynności instytucji kredytowych. W stabilnych czasach różne gwarancje mogą skłaniać deponentów do wybierania najwyższego poziomu gwarancji zamiast produktu depozytowego najlepiej do nich dopasowanego. Tego rodzaju różne gwarancje mogą prowadzić do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym. Z tego względu konieczne jest zapewnienie zharmonizowanego poziomu gwarancji depozytów przez wszystkie uznane systemy gwarancji depozytów bez względu na to, gdzie w Unii depozyty są ulokowane. Niemniej powinno być możliwe, przez ograniczony okres, objęcie wyższą gwarancją określonych depozytów dotyczących osobistej sytuacji deponentów.
- (20) Taki sam poziom gwarancji powinien mieć zastosowanie do wszystkich deponentów bez względu na to, czy walutą danego państwa członkowskiego jest euro, czy nie. Państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, powinny mieć możliwość zaokrąglania kwot otrzymanych w wyniku przeliczenia, nie naruszając przy tym równoważnej ochrony deponentów.
- (21) Z jednej strony, poziom gwarancji ustalony w niniejszej dyrektywie powinien zostać tak określony, aby nie tylko w interesie ochrony konsumenta, lecz także w interesie stabilności systemu finansowego obejmował możliwie duży odsetek depozytów. Z drugiej strony, powinny zostać uwzględnione koszty finansowania systemów gwarancji depozytów. Jest zatem celowe ustalenie zharmonizowanego poziomu gwarancji w wysokości 100 000 EUR.
- (22) W niniejszej dyrektywie zostaje utrzymana zasada, zgodnie z którą zharmonizowany poziom gwarancji obowiązuje w stosunku do deponenta, a nie do depozytu. Należy więc uwzględnić również depozyty od deponentów, którzy nie są posiadaczami rachunku lub którzy nie są wyłącznymi posiadaczami rachunku. Poziom ten powinien obowiązywać w stosunku do każdego możliwego do zidentyfikowania deponenta. Zasady stosowania poziomu gwarancji do każdego możliwego do zidentyfikowania deponenta nie należy stosować do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, wobec których obowiązują specjalne przepisy dotyczące ochrony, które nie mają zastosowania do takich depozytów.
- (23) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE⁽²⁾ wprowadziła stały poziom gwarancji wynoszący 100 000 EUR, co oznaczało dla niektórych państw członkowskich konieczność obniżenia poziomu swoich gwarancji, co mogło negatywnie wpłynąć na zaufanie deponentów. Wprowadzenie harmonizacji jest niezbędne do zapewnienia równych warunków działania i stabilności finansowej na rynku wewnętrznym, należy jednak uwzględnić ryzyko negatywnego wpływu na zaufanie deponentów. Dlatego państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania wyższego poziomu gwarancji, jeżeli przewidziały one poziom gwarancji, który był

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG oraz dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (zob. s. 190 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3).

wyższy niż poziom zharmonizowany przed rozpoczęciem stosowania dyrektywy 2009/14/WE. Taki wyższy poziom gwarancji powinien mieć ograniczony okres stosowania i zakres, a dane państwo członkowskie powinno proporcjonalnie dostosować poziom docelowy i składki wpłacane do jego systemów gwarancji depozytów. Zważywszy na to, że niemożliwe jest dostosowanie poziomu docelowego, jeżeli poziom gwarancji jest nieograniczony, należy umożliwić korzystanie z tej opcji tylko tym państwom członkowskim, które w dniu 1 stycznia 2008 r. stosowały poziom gwarancji w wysokości między 100 000 EUR a 300 000 EUR. Aby zmniejszyć skutki rozbieżnych poziomów gwarancji oraz biorąc pod uwagę fakt, że Komisja do dnia 31 grudnia 2018 r. dokona przeglądu wykonania niniejszej dyrektywy, korzystanie z tej opcji powinno być możliwe nie dłużej niż do tej daty.

- (24) Systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość potrącenia zobowiązań deponenta z roszczeniami tego deponenta dotyczącymi wypłaty wyłącznie w przypadku, gdy zobowiązania te stały się wymagalne w dniu wystąpienia niedostępności lub przed tym dniem. Takie potrącenie nie powinno naruszać zdolności systemów gwarancji depozytów do wypłaty depozytów w terminie określonym w niniejszej dyrektywie. Nie należy zabraniać państwom członkowskim podejmowania stosownych środków dotyczących praw systemów gwarancji depozytów w procedurze likwidacji lub reorganizacji instytucji kredytowej.
- (25) Powinna istnieć możliwość wyłączenia z wypłat depozytów, jeżeli, zgodnie z prawem krajowym, deponent nie dysponuje zdeponowanymi środkami, bo deponent ten i dana instytucja kredytowa uzgodniły w umowie, że depozyt będzie służyć wyłącznie do celów spłaty pożyczki zaciągniętej na zakup prywatnej nieruchomości. Depozyty takie powinny być potrącone względem pozostałej do spłaty kwoty pożyczki.
- (26) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by depozyty będące wynikiem niektórych transakcji lub służące pewnym społecznym lub innym celom były przez dany okres chronione powyżej 100 000 EUR. Państwa członkowskie powinny ustalić tymczasowy maksymalny poziom gwarancji obejmującej takie depozyty i uwzględnić przy tym znaczenie ochrony deponentów oraz warunki życia w państwach członkowskich. We wszystkich tych przypadkach muszą być przestrzegane zasady pomocy państwa.
- (27) Należy zharmonizować metody finansowania systemów gwarancji depozytów. Z jednej strony, koszty tego finansowania powinny być co do zasady ponoszone przez same instytucje kredytowe, a z drugiej strony, możliwości finansowe tych systemów powinny być proporcjonalne do ich zobowiązań. Aby zapewnić podobnie wysoki poziom ochrony deponentów we wszystkich państwach członkowskich, finansowanie systemów gwarancji depozytów powinno zostać zharmonizowane na wysokim poziomie, przy czym dla wszystkich systemów gwarancji depozytów należy ustalić jednolity poziom docelowy *ex ante* środków finansowych.
- (28) W niektórych okolicznościach instytucje kredytowe mogą jednak działać na wysoce skoncentrowanym rynku, gdzie większość instytucji kredytowych cechuje taka wielkość i poziom wzajemnych powiązań, że ich likwidacja w ramach zwykłego postępowania w związku z niewypłacalnością mogłaby zagrozić stabilności finansowej, w związku z czym byłyby one raczej objęte procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takiej sytuacji w odniesieniu do systemów mogłoby obowiązywać niższy poziom docelowy.
- (29) Pieniądz elektroniczny oraz środki otrzymane w zamian za pieniądz elektroniczny nie powinny – zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽¹⁾ – być traktowane jako depozyt, a zatem nie powinny wchodzić w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.
- (30) W celu ograniczenia ochrony depozytów do stopnia niezbędnego dla zagwarantowania pewności prawa i przejrzystości dla deponentów oraz uniknięcia przenoszenia ryzyka związanego z inwestycjami na systemy gwarancji depozytów instrumenty finansowe powinny zostać wyłączone z zakresu gwarancji, z wyjątkiem istniejących produktów oszczędnościowych poświadczonych certyfikatem depozytowym wystawionym na nazwisko danej osoby.
- (31) Określeni deponenti powinni zostać wyłączeni z ochrony depozytów, w szczególności organy władzy publicznej lub inne instytucje finansowe. Ich ograniczona – w porównaniu z wszystkimi pozostałymi deponentami – liczba minimalizuje skutki dla stabilności systemu finansowego w przypadku upadłości instytucji kredytowej. Organy władzy publicznej mają ponadto dużo łatwiejszy dostęp do kredytów niż obywatele. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość zdecydowania o objęciu gwarancją depozytów władz lokalnych mających budżet nieprzekraczający 500 000 EUR. Przedsiębiorstwa spoza sektora finansowego powinny być co do zasady objęte gwarancjami, niezależnie od ich wielkości.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

- (32) Deponenci, których działalność obejmuje pranie pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 lub 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE⁽¹⁾, powinni być wyłączeni z wypłaty z systemu gwarancji depozytów.
- (33) Koszty narosłe z racji uczestnictwa w systemie gwarancji depozytów dla instytucji kredytowej nie pozostają w jakiegokolwiek relacji z kosztami, jakie spowodowałyby masowe wycofywanie depozytów nie tylko w instytucji kredytowej mającej trudności, ale także w stabilnych instytucjach – w następstwie utraty zaufania deponentów w stabilność systemu bankowego.
- (34) Konieczne jest, by dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów odpowiadały określone mu poziomowi docelowemu i by mogły być pobierane składki nadzwyczajne. W każdym przypadku systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość skorzystania z odpowiednich alternatywnych mechanizmów finansowania, umożliwiających im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia wnoszonych wobec nich roszczeń. Powinna istnieć możliwość, by dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów mogły obejmować środki pieniężne w gotówce, depozyty, zobowiązania do zapłaty i aktywa o niskim ryzyku, które mogą zostać upłynnione w krótkim terminie. Wysokość składek na rzecz systemu gwarancji depozytów powinna należycie uwzględniać cykl koniunkturalny, stabilność sektora przyjmującego depozyty oraz istniejące zobowiązania danego systemu gwarancji depozytów.
- (35) Systemy gwarancji depozytów powinny inwestować w aktywa o niskim ryzyku.
- (36) Podstawą składek na rzecz systemów gwarancji depozytów powinna być kwota gwarantowanych depozytów i stopień ryzyka, na jakie narażony jest dany ich członek. Umożliwiłoby to uwzględnienie profilu ryzyka poszczególnych instytucji kredytowych, w tym ich różnych modeli prowadzenia działalności. Powinno to także prowadzić do sprawiedliwego obliczania składek, jak również stwarzać zachęty do wyboru modelu prowadzenia działalności obciążonego niższym ryzykiem. Aby dostosować składki do warunków rynkowych i profili ryzyka, systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość stosowania własnych metod opartych na ocenie ryzyka. Aby uwzględnić sektory regulowane prawem krajowym, w szczególności małym stopniu obciążone ryzykiem, państwom członkowskim należy stworzyć możliwość odpowiedniego zmniejszenia wysokości składek; jednocześnie należy przestrzegać poziomu docelowego w odniesieniu do każdego systemu gwarancji depozytów. W każdym przypadku metody obliczania powinny zostać zatwierdzone przez właściwe organy. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽²⁾, powinien wydać wytyczne w celu określenia metod obliczania składek.
- (37) Ochrona depozytów jest ważnym aspektem zakończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego i dzięki solidarności, którą buduje wśród wszystkich instytucji kredytowych danego rynku finansowego w przypadku upadłości którejkolwiek z nich – niezbędnym uzupełnieniem systemu nadzoru bankowego. Dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia systemom gwarancji depozytów na udzielanie sobie wzajemnie pożyczek na zasadzie dobrowolności.
- (38) Obowiązujący termin wypłaty jest sprzeczny z potrzebą utrzymania zaufania deponentów i nie odpowiada ich potrzebom. W związku z tym termin wypłaty powinien zostać skrócony do siedmiu dni roboczych.
- (39) W wielu przypadkach brakuje jednak wymaganych procedur, które umożliwiłyby zastosowanie krótkiego terminu wypłaty. W związku z tym państwa członkowskie powinny uzyskać możliwość – w okresie przejściowym – stopniowego skracania terminu wypłaty do siedmiu dni roboczych. Maksymalny termin wypłaty określony w niniejszej dyrektywie nie powinien stanowić przeszkody we wcześniejszym dokonywaniu przez system gwarancji depozytów wypłat na rzecz deponentów. Jednakże w celu zapewnienia, by deponenci w okresie przejściowym nie znaleźli się w trudnościach finansowych w przypadku upadłości swojej instytucji kredytowej, powinni oni mieć możliwość uzyskania – na wniosek – dostępu do stosownej kwoty ich gwarantowanych depozytów w celu pokrycia ich kosztów utrzymania. Dostęp taki powinien być możliwy jedynie w oparciu o dane przedstawione przez instytucję kredytową. Zważywszy na to, że państwa członkowskie różnią się pod względem poziomu kosztów utrzymania, kwotę tę powinny określać poszczególne państwa członkowskie.
- (40) Okres niezbędny do wypłaty depozytów powinien uwzględniać przypadki, w których systemy mają trudności z określeniem kwoty wypłaty, a także praw deponenta, zwłaszcza jeżeli depozyty wynikają z transakcji związanych z nieruchomością mieszkalną lub pewnych sytuacji życiowych, jeżeli deponent nie może w sposób nieograniczony dysponować kwotą na rachunku, jeżeli depozyt jest przedmiotem sporu sądowego lub w stosunku do sum zgromadzonych na rachunku zgłoszono konkurujące z sobą roszczenia lub jeżeli depozyt jest objęty sankcjami ekonomicznymi nałożonymi przez rządy krajowe lub organy międzynarodowe.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (41) W celu zabezpieczenia wypłaty systemu gwarancji depozytów powinny być uprawnione do wstępowania w prawa zaspokojonych deponentów względem niewypłacalnej instytucji kredytowej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia długości okresu, w którym deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane w terminie na wypłatę, mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów, tak aby umożliwić systemom gwarancji depozytów skorzystanie z praw, w które wstąpiły, do dnia, w którym prawa te mają zostać zgłoszone w ramach postępowania w związku z niewypłacalnością.
- (42) System gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym instytucja kredytowa ustanowiła oddziały, powinien informować i dokonywać wypłat na rzecz deponentów w imieniu systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie. Środki zabezpieczające są konieczne do zapewnienia, by system gwarancji depozytów dokonujący wypłat na rzecz deponentów otrzymał od systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia niezbędne środki finansowe i instrukcje przed dokonaniem takiej wypłaty. System gwarancji depozytów, którego może to dotyczyć, powinien uprzednio zawrzeć odpowiednie umowy w celu ułatwienia realizacji tych zadań.
- (43) Informowanie deponentów jest zasadniczym elementem ich ochrony. Z tego względu deponenci powinni zostać poinformowani na swoich wyciągach z rachunku o obejmującej ich gwarancji i właściwym systemie gwarancji depozytów. Przyszli deponenci powinni otrzymać te same informacje za pośrednictwem standardowego arkusza informacyjnego, o potwierdzenie otrzymania którego powinni zostać poproszeni. Treść tych informacji powinna być taka sama w przypadku wszystkich deponentów. Nieuregulowane wykorzystanie w ramach reklamy informacji dotyczących poziomu gwarancji i zakresu systemu gwarancji depozytów mogłoby zaszkodzić stabilności systemu bankowego lub zmniejszyć zaufanie deponentów. Dlatego też odesłania do systemów gwarancji depozytów w reklamach powinny być ograniczone do krótkich merytorycznych oświadczeń.
- (44) Przetwarzanie danych osobowych na mocy niniejszej dyrektywy podlega przepisom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽¹⁾. Systemy gwarancji depozytów i odpowiednie organy powinny postępować z danymi dotyczącymi poszczególnych depozytów ze szczególną ostrożnością; powinny także zachować wysoki poziom ochrony danych zgodnie z tą dyrektywą.
- (45) Niniejsza dyrektywa nie powinna prowadzić do odpowiedzialności państw członkowskich ani ich odpowiednich organów względem deponentów, jeżeli zapewniły one utworzenie i urzędowe uznanie jednego lub większej liczby systemów, które zabezpieczają depozyty bądź same instytucje kredytowe i zapewniają wypłatę gwarantowanych środków lub ochronę deponentów na warunkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (46) W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 powierzono EUNB szereg zadań dotyczących dyrektywy 94/19/WE.
- (47) Przy poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w zakresie nadzoru nad systemami gwarancji depozytów, EUNB powinien wnieść wkład w osiągnięcie celu polegającego na ułatwieniu podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznej ochrony deponentów i ograniczeniu do minimum ryzyka po stronie podatników. Państwa członkowskie powinny informować Komisję i EUNB o wyznaczonym organie w związku z wymogiem dotyczącym współpracy między EUNB a wyznaczonymi organami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie.
- (48) Istnieje potrzeba wprowadzenia wytycznych w obszarze usług finansowych, tak by w całej Unii zapewnić jednolite warunki działania i odpowiednią ochronę deponentów. Wytyczne takie należy wydać w celu określenia metody kalkulacji składek zależnych od ryzyka.
- (49) W celu zapewnienia skutecznego i wydajnego działania systemów gwarancji depozytów oraz wyważonego uwzględnienia ich pozycji w poszczególnych państwach członkowskich EUNB powinien mieć możliwość wiążącego rozstrzygnięcia sporów między nimi.
- (50) Zważywszy na różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi pod względem procedur administracyjnych dotyczących systemów gwarancji depozytów, państwa członkowskie powinny mieć możliwość swobodnego określania organu, który stwierdza niedostępność depozytów.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

- (51) Właściwe organy, wyznaczone organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy administracyjne oraz systemy gwarancji depozytów powinny ze sobą współpracować i wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą. Powinny one ze sobą współpracować już od wczesnego etapu w przygotowywaniu i wdrażaniu środków w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu określenia kwoty, do której system gwarancji depozytów jest odpowiedzialny, gdy środki finansowe są wykorzystywane do sfinansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych.
- (52) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu dostosowania poziomu gwarancji dla łącznej sumy depozytów tego samego deponenta zgodnie z niniejszą dyrektywą stosownie do stopy inflacji w Unii na podstawie zmian wskaźnika cen konsumpcyjnych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (53) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (54) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie harmonizacja przepisów dotyczących funkcjonowania systemów gwarancji depozytów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (55) Obowiązek dokonania transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do przepisów stanowiących zasadniczą zmianę w porównaniu z poprzednimi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (56) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw wymienionych w załączniku II,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa określa przepisy i procedury dotyczące ustanawiania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów.
2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:
 - a) ustawowych systemów gwarancji depozytów;
 - b) umownych systemów gwarancji depozytów, które zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 2;
 - c) instytucjonalnych systemów ochrony, które zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 2;
 - d) instytucji kredytowych należących do systemów, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu.

⁽¹⁾ Wspólna deklaracja polityczna z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotycząca dokumentów wyjaśniających (Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14).

3. Bez uszczerbku dla art. 16 ust. 5 i 7 następujące systemy są wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy:
- a) umowne systemy, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów, w tym systemy, które oferują dodatkową ochronę w stosunku do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1;
 - b) instytucjonalne systemy ochrony, które nie zostały urzędowo uznane za systemy gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie zapewniają, by systemy, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego, dysponowały środkami finansowymi lub mechanizmami finansowania wystarczającymi do wypełnienia przez te systemy spoczywających na nich obowiązków.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
- 1) „systemy gwarancji depozytów” oznaczają systemy, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) lub c);
 - 2) „instytucjonalne systemy ochrony” oznaczają instytucjonalne systemy ochrony, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - 3) „depozyt” oznacza należność wynikającą z wpłat pozostawionych na rachunku lub z sytuacji tymczasowych w ramach normalnych operacji bankowych, które instytucja kredytowa jest zobowiązana wypłacić zgodnie z obowiązującymi przepisami i postanowieniami umownymi, w tym depozyt terminowy i depozyt oszczędnościowy, z wyłączeniem należności w przypadku gdy:
 - a) jej istnienie może zostać potwierdzone wyłącznie przez instrument finansowy zdefiniowany w art. 4 pkt 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE ⁽¹⁾, chyba że jest to produkt oszczędnościowy, który został poświadczony certyfikatem depozytowym wystawionym na nazwisko danej osoby i który istnieje w danym państwie członkowskim w dniu 2 lipca 2014 r.;
 - b) jej kwota główna nie jest wypłacana w wartości nominalnej;
 - c) jej kwota główna jest wypłacana w wartości nominalnej jedynie w ramach szczególnej gwarancji lub szczególnego uzgodnienia, udzielonych przez instytucję kredytową lub osobę trzecią;
 - 4) „kwalifikujące się depozyty” oznaczają depozyty, które nie są wyłączone z ochrony zgodnie z art. 5;
 - 5) „gwarantowane depozyty” oznaczają część kwalifikujących się depozytów, która nie przekracza poziomu gwarancji określonego w art. 6;
 - 6) „deponent” oznacza posiadacza lub, w przypadku wspólnego rachunku, każdego z posiadaczy depozytu;
 - 7) „wspólny rachunek” oznacza rachunek, który został otwarty w imieniu dwóch lub więcej osób lub do którego mają prawa dwie lub więcej osób i które to prawa można wykonywać przez złożenie podpisu przez jedną lub więcej z tych osób;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

- 8) „depozyt niedostępny” oznacza depozyt, który jest należny i wymagalny zgodnie z obowiązującymi w stosunku do niego przepisami lub postanowieniami umownymi, który jednakże nie został wypłacony przez instytucję kredytową, przy czym występuje jeden z następujących przypadków:
- a) właściwe organy administracyjne ustaliły, że – ich zdaniem – instytucja kredytowa, z powodów, które są związane bezpośrednio z jej sytuacją finansową, w danej chwili wydaje się nie być w stanie wypłacić depozytu i w chwili obecnej instytucja ta nie ma perspektywy na jego wypłatę w późniejszym terminie; lub
 - b) organ sądowy wydał z powodów bezpośrednio związanych z sytuacją finansową instytucji kredytowej orzeczenie, którego skutkiem jest zawieszenie praw deponentów w zakresie dochodzenia roszczeń wobec instytucji;
- 9) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 10) „oddział” oznacza siedzibę przedsiębiorstwa w państwie członkowskim, która stanowi część instytucji kredytowej pozbawioną osobowości prawnej i która realizuje bezpośrednio wszystkie lub niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji kredytowych;
- 11) „poziom docelowy” oznacza kwotę dostępnych środków finansowych, którą system gwarancji depozytów musi osiągnąć zgodnie z art. 10 ust. 2, wyrażoną odsetkiem gwarantowanych depozytów jego członków;
- 12) „dostępne środki finansowe” oznaczają środki pieniężne w gotówce, depozyty i aktywa o niskim ryzyku, które mogą zostać upłynnione w terminie nieprzekraczającym terminu określonego w art. 8 ust. 1, a także zobowiązania do zapłaty do pułapu określonego w art. 10 ust. 3;
- 13) „zobowiązania do zapłaty” oznaczają zobowiązania danej instytucji kredytowej do zapłaty na rzecz systemu gwarancji depozytów, które to zobowiązania są w pełni zabezpieczone, pod warunkiem że zabezpieczenie:
- a) stanowią aktywa o niskim ryzyku;
 - b) jest nieobciążone prawami osób trzecich i pozostaje do dyspozycji systemu gwarancji depozytów;
- 14) „aktywa o niskim ryzyku” oznaczają aktywa objęte zakresem kategorii pierwszej lub drugiej, o których mowa w tabeli 1 w art. 336 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub wszelkie aktywa uważane za podobnie bezpieczne i płynne przez właściwy organ lub wyznaczony organ;
- 15) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie pochodzenia zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 43 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 16) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza przyjmujące państwo członkowskie zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 44 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 17) „właściwy organ” oznacza krajowy właściwy organ zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 18) „wyznaczony organ” oznacza organ, który zarządza systemem gwarancji depozytów zgodnie z niniejszą dyrektywą, lub w przypadku gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza podmiot prywatny, organ publiczny wyznaczony przez dane państwo członkowskie w celu nadzorowania tego systemu zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa zawiera odniesienia do rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ, który zarządza systemem gwarancji depozytów, lub gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza podmiot prywatny, organ publiczny nadzorujący ten system, jest do celów tego rozporządzenia uznawany za właściwy organ w rozumieniu art. 4 pkt 2 tego rozporządzenia.

3. Udziały w irlandzkich lub brytyjskich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych, które zgodnie z ich naturą są uważane za kapitał w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b), są uznawane za depozyty.

Artykuł 3

Właściwe organy administracyjne

1. Państwa członkowskie określają właściwe organy administracyjne w danym państwie członkowskim do celów art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a).

2. Właściwe organy, wyznaczone organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy administracyjne współpracują ze sobą i wykonują swoje uprawnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Właściwy organ administracyjny dokonuje ustaleń, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), tak szybko, jak to możliwe, jednak w żadnym wypadku nie później niż w terminie pięciu dni roboczych po tym, gdy po raz pierwszy stwierdzili, że instytucja kredytowa nie wypłaciła należnych i wymagalnych depozytów.

Artykuł 4

Urzędowe uznanie, członkostwo i nadzór

1. Każde państwo członkowskie zapewnia utworzenie i urzędowe uznanie na swoim terytorium jednego lub więcej systemów gwarancji depozytów.

Nie wyklucza to możliwości połączenia systemów gwarancji depozytów różnych państw członkowskich ani ustanawiania transgranicznych systemów gwarancji depozytów. Zatwierdzenie takich transgranicznych lub połączonych systemów gwarancji depozytów uzyskuje się od państw członkowskich, w których zostały ustanowione dane systemy gwarancji depozytów.

2. Umowny system, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) niniejszej dyrektywy, może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

Instytucjonalny system ochrony może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

3. Instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie w państwie członkowskim zgodnie z art. 8 dyrektywy 2013/36/UE nie może przyjmować depozytów, jeżeli nie uczestniczy w systemie urzędowo uznanym w jej państwie członkowskim pochodzenia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Jeżeli instytucja kredytowa nie spełnia zobowiązań spoczywających na niej z racji członkostwa w systemie gwarancji depozytów, to właściwe organy są o tym bezzwłocznie informowane i we współpracy z systemem gwarancji depozytów natychmiast podejmują wszelkie stosowne kroki, łącznie z nakładaniem w razie potrzeby kar, aby zapewnić, by instytucja kredytowa spełniała swoje zobowiązania.

5. Jeżeli środki zastosowane na mocy ust. 4 nie zapewnią dotrzymania zobowiązań przez instytucję kredytową, to system gwarancji depozytów może – z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego i za wyraźną zgodą właściwych organów – oznajmić o swoich zamiarach wykluczenia instytucji kredytowej z systemu gwarancji depozytów, z terminem wypowiedzenia, który nie może być krótszy niż jeden miesiąc. Depozyty dokonane przed upływem terminu wypowiedzenia są nadal chronione w całości przez ten system gwarancji depozytów. Jeżeli z upływem terminu wypowiedzenia instytucja kredytowa nie dopełniła swoich zobowiązań, system gwarancji depozytów dokonuje wykluczenia instytucji kredytowej.

6. Depozyty przechowywane w momencie wykluczenia instytucji kredytowej z systemu gwarancji depozytów są w dalszym ciągu zabezpieczane przez ten system gwarancji depozytów.

7. Wyznaczone organy sprawują bieżący nadzór nad systemami gwarancji depozytów, o których mowa w art. 1, w zakresie zachowania zgodności z niniejszą dyrektywą.

Transgraniczne systemy gwarancji depozytów podlegają nadzorowi sprawowanemu przez przedstawicieli wyznaczonych organów państw członkowskich, w których instytucje kredytowe należące do systemu uzyskały zezwolenie.

8. Państwa członkowskie zapewniają systemowi gwarancji depozytów prawo do uzyskania, w dowolnym momencie i na żądanie danego systemu gwarancji depozytów, od swoich członków wszystkich informacji niezbędnych do przygotowania wypłaty na rzecz deponentów, w tym oznaczeń zgodnie z art. 5 ust. 4.

9. Systemy gwarancji depozytów zapewniają poufność i ochronę danych dotyczących rachunków deponentów. Przetwarzania takich danych dokonuje się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów przeprowadzały testy warunków skrajnych swoich systemów oraz były bezzwłocznie informowane w przypadku wykrycia przez właściwe organy problemów w danej instytucji kredytowej, mogących wymagać uruchomienia systemu gwarancji depozytów.

Testy te są przeprowadzane co najmniej raz na trzy lata lub częściej, gdy wymagają tego okoliczności. Pierwszy test jest przeprowadzany do dnia 3 lipca 2017 r.

Na podstawie wyników testów warunków skrajnych EUNB, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, co najmniej raz na pięć lat przeprowadza wzajemne oceny, aby zbadać odporność systemów gwarancji depozytów. W zakresie wymiany informacji z EUNB systemy gwarancji depozytów podlegają wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej zgodnie z art. 70 tego rozporządzenia.

11. Systemy gwarancji depozytów wykorzystują informacje niezbędne do przeprowadzenia testów warunków skrajnych swoich systemów wyłącznie do przeprowadzenia tych testów i przechowują te informacje nie dłużej, niż jest to do tego celu konieczne.

12. Państwa członkowskie zapewniają, by ich systemy gwarancji depozytów były zarządzane na solidnych i przejrzystych zasadach. Systemy gwarancji depozytów sporządzają roczne sprawozdanie z działalności.

Artykuł 5

Kwalifikowalność depozytów

1. Następujące depozyty są wyłączone z wypłaty przez systemy gwarancji depozytów:
 - a) z zastrzeżeniem przepisów art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, depozyty składane przez inne instytucje kredytowe w ich własnym imieniu i na ich własny rachunek;
 - b) fundusze własne, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) depozyty wynikające z transakcji, w związku z którymi doszło do skazania z powodu prania pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2005/60/WE;
 - d) depozyty instytucji finansowych zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - e) depozyty przedsiębiorstw inwestycyjnych zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE;
 - f) depozyty, których posiadacze nie zostali zidentyfikowani zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE, gdy stały się niedostępne;

- g) depozyty zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 13 pkt 1–6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾;
- h) depozyty przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania;
- i) depozyty funduszy rentowych i emerytalnych;
- j) depozyty organów władzy publicznej;
- k) dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez instytucję kredytową oraz zobowiązania wynikające z przyjęć własnych weksli akceptowanych oraz weksli własnych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zapewnić włączenie następujących depozytów do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1:

- a) depozytów indywidualnych systemów emerytalnych i pracowniczych systemów emerytalnych małych lub średnich przedsiębiorstw;
- b) depozytów władz lokalnych o budżecie rocznym nieprzekraczającym 500 000 EUR;

3. Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy przewidujące, że depozyty, które mogą zostać wydane zgodnie z prawem krajowym wyłącznie do celów spłaty pożyczki na zakup nieruchomości prywatnej, udzielonej przez instytucję kredytową lub inną instytucję, w której ulokowany jest depozyt, są wyłączone z wypłaty przez system gwarancji depozytów.

4. Państwa członkowskie zapewniają oznaczanie przez instytucje kredytowe kwalifikujących się depozytów w sposób umożliwiający ich natychmiastową identyfikację.

Artykuł 6

Poziom gwarancji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by poziom gwarancji w odniesieniu do sumy depozytów każdego z deponentów wynosił 100 000 EUR w przypadku niedostępności depozytów.

2. W uzupełnieniu ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, by następujące depozyty były chronione powyżej kwoty 100 000 EUR przez co najmniej trzy miesiące i nie dłużej niż 12 miesięcy po uznaniu danej kwoty lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów:

- a) depozyty wynikające z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi;
- b) depozyty, które spełniają cele społeczne określone w prawie krajowym i są związane z określonymi sytuacjami życiowymi deponenta, takimi jak małżeństwo, rozwód, przejście na emeryturę, zwolnienie z pracy, inwalidztwo lub zgon;
- c) depozyty, które spełniają cele określone w prawie krajowym i opierają się na wypłacie świadczeń z tytułu ubezpieczenia lub odszkodowania za straty będące wynikiem przestępstwa lub za niesłuszne skazanie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie zabraniają państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia systemów służących ochronie emerytur oraz produktów zabezpieczenia emerytalnego, pod warunkiem że takie systemy nie tylko gwarantują depozyty, ale zapewniają również obszerną ochronę wszystkich istotnych w tym względzie produktów i sytuacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

4. Państwa członkowskie zapewniają dokonanie wypłat w którejkolwiek z poniższych form:
- w walucie państwa członkowskiego, w którym dany system gwarancji depozytów ma siedzibę;
 - w walucie państwa członkowskiego, którego rezydentem jest posiadacz rachunku;
 - w euro;
 - w walucie, w której jest prowadzony rachunek;
 - w walucie państwa członkowskiego, w którym jest zlokalizowany rachunek.

Deponentów informuje się o walucie wypłaty.

Jeżeli rachunki były prowadzone w walucie innej niż waluta wypłaty, stosowany kurs walutowy jest kursem z dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dzień, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

5. Państwa członkowskie, które przeliczają na swoją walutę krajową kwotę, o której mowa w ust. 1, stosują w pierwszej kolejności kurs wymiany obowiązujący w dniu 3 lipca 2015 r.

Państwa członkowskie mogą zaokrąglić kwoty otrzymane w wyniku przeliczenia, pod warunkiem że zaokrąglenie to nie przekracza 5 000 EUR.

Nie naruszając przepisów akapitu drugiego, państwa członkowskie dostosowują co pięć lat poziomy gwarancji przeliczone na inne waluty do kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych zdarzeń, takich jak wahania kursu walut, państwa członkowskie po skonsultowaniu się z Komisją dokonują wcześniejszego dostosowania poziomu gwarancji.

6. Kwota, o której mowa w ust. 1, jest regularnie, a przynajmniej raz na pięć lat, badana przez Komisję. Komisja w stosownym przypadku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w sprawie dyrektywy w celu dostosowania kwoty określonej w ust. 1, w szczególności uwzględniając rozwój sektora bankowego i sytuację gospodarczą, jak również stan polityki monetarnej w Unii. Pierwsza kontrola odbędzie się do dnia 3 lipca 2020 r., chyba że nieprzewidziane zdarzenia wymuszają wcześniejsze jej przeprowadzenie.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 18 w celu dostosowania kwoty, o której mowa w ust. 6, co najmniej raz na pięć lat, odpowiednio do stopy inflacji w Unii, na podstawie zmian zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych publikowanego przez Komisję od czasu poprzedniego dostosowania.

Artykuł 7

Określenie kwoty podlegającej wypłacie

- Górna granica, o której mowa w art. 6 ust. 1, obowiązuje w stosunku do sumy depozytów w jednej i tej samej instytucji kredytowej, niezależnie od liczby, waluty i miejsca ulokowania depozytów w Unii.
- Udział przypadający na każdego deponenta na wspólnym rachunku jest uwzględniany przy obliczaniu górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1.

Jeżeli przepisy szczególne nie regulują tej kwestii, kwota depozytu na takim rachunku zostaje podzielona na równe części między deponentów.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że depozyty na jednym rachunku, co do którego dwie lub więcej osób ma prawa jako członkowie spółki osobowej, stowarzyszenia lub jakiegokolwiek podobnego ugrupowania niemającego osobowości prawnej, mogą do obliczenia górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1, zostać połączone i traktowane jako depozyt jednego deponenta.

3. Jeżeli deponent nie jest w sposób nieograniczony uprawniony do kwoty na rachunku, to osoba uprawniona w sposób nieograniczony jest objęta gwarancją, pod warunkiem że jest ona znana lub może zostać określona przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokona ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wyda orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b). Jeżeli kilka osób jest w sposób nieograniczony uprawnionych do depozytu, to przypadający na każdą z nich udział, zgodnie z postanowieniami dotyczącymi zarządzania udziałami w tym depozycie, jest uwzględniany przy obliczaniu górnej granicy, o której mowa w art. 6 ust. 1.

4. Datą odniesienia dla obliczenia kwoty podlegającej wypłacie jest dzień, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dzień, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b). Zobowiązania deponenta wobec instytucji kredytowej nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.

5. Państwa członkowskie mogą postanowić, że zobowiązania deponenta wobec instytucji kredytowej są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie, jeżeli stały się wymagalne w dniu, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub w dniu, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), lub przed tymi terminami, w takim zakresie, w jakim potrącenie jest możliwe zgodnie z przepisami ustawowymi i umownymi regulującymi umowę między instytucją kredytową a deponentem.

Instytucja kredytowa informuje deponentów przed zawarciem umowy, jeżeli ich zobowiązania wobec tej instytucji kredytowej są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów mogły w dowolnym momencie zwrócić się do instytucji kredytowych o udzielenie informacji na temat łącznej kwoty kwalifikujących się depozytów poszczególnych deponentów.

7. Odsetki od depozytów, które zostały naliczone do dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), ale nie zostały do tego dnia zapisane na dobro rachunku, są zwracane przez system gwarancji depozytów. Górna granica, o której mowa w art. 6 ust. 1, nie może zostać przekroczona.

8. Państwa członkowskie mogą postanowić, że określone kategorie depozytów, które spełniają cel społeczny zdefiniowany w prawie krajowym i w stosunku do których osoba trzecia udzieliła gwarancji zgodnej z zasadami pomocy państwa, nie są uwzględniane przy obliczaniu sumy depozytów posiadanych przez tego samego deponenta w jednej i tej samej instytucji kredytowej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W takich przypadkach gwarancja udzielona przez osobę trzecią jest ograniczona do poziomu określonego w art. 6 ust. 1.

9. Jeżeli instytucje kredytowe mają zezwolenie – na mocy prawa krajowego – na działanie pod różnymi znakami towarowymi zgodnie z definicją zawartą w art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾, państwo członkowskie zapewnia, by deponenci zostali jasno poinformowani o tym, że dana instytucja kredytowa działa pod różnymi znakami towarowymi oraz że poziom gwarancji określony w art. 6 ust. 1, 2 i 3 niniejszej dyrektywy ma zastosowanie do sumy depozytów, które deponent złożył w tej instytucji kredytowej. Informacje te zawarte są w informacjach dla deponentów, o których mowa w art. 16 niniejszej dyrektywy i w załączniku I do niej.

Artykuł 8

Wypłata

1. Systemy gwarancji depozytów zapewniają dostępność kwoty podlegającej wypłacie w terminie siedmiu dni roboczych od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

2. Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić w okresie przejściowym trwającym do dnia 31 grudnia 2023 r. następujące okresy wypłaty:

- a) do 20 dni roboczych – do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- b) do 15 dni roboczych – od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
- c) do 10 dni roboczych – od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

3. Państwa członkowskie mogą przyjąć dłuższy termin wypłaty w odniesieniu do depozytów, o których mowa w art. 7 ust. 3, który to termin nie może przekraczać trzech miesięcy od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1, lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

4. Podczas okresu przejściowego do dnia 31 grudnia 2023 r., w przypadku gdy systemy gwarancji depozytów nie mogą udostępnić kwoty podlegającej wypłacie w terminie siedmiu dni roboczych, systemy gwarancji depozytów zapewniają, by w terminie pięciu dni roboczych od złożenia wniosku deponenti mieli dostęp do odpowiedniej kwoty ich gwarantowanych depozytów w celu pokrycia kosztów utrzymania.

Systemy gwarancji depozytów udostępniają odpowiednią kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie na podstawie danych przedstawionych przez system gwarancji depozytów lub instytucję kredytową.

Odpowiednią kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, odlicza się od kwoty podlegającej wypłacie, o której mowa w art. 7.

5. Wypłata, o której mowa w ust. 1 i 4, może zostać odroczone w przypadku gdy:

- a) nie ma pewności co do tego, czy dana osoba jest uprawniona do otrzymania wypłaty, lub depozyt jest przedmiotem sporu sądowego;
- b) depozyt podlega środkom ograniczającym nałożonym przez rządy krajowe lub organy międzynarodowe;
- c) w drodze odstępstwa od ust. 9 niniejszego artykułu – w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie zawarto żadnej transakcji związanej z depozytem (rachunek jest nieaktywny);
- d) kwota podlegająca wypłacie jest uważana za część tymczasowego wysokiego salda zgodnie z definicją w art. 6 ust. 2; lub
- e) kwota podlegająca wypłacie ma zostać wypłacona przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 14 ust. 2.

6. Kwotę podlegającą wypłacie udostępnia się bez konieczności składania wniosku do systemu gwarancji depozytów. Niezbędne w tym celu informacje dotyczące depozytów i deponentów instytucja kredytowa przekazuje, gdy tylko tego zażąda system gwarancji depozytów.

7. Wszelka korespondencja między systemem gwarancji depozytów a deponentem jest prowadzona:

- a) w języku urzędowym instytucji Unii, używanym przez instytucję kredytową, w której znajduje się gwarantowany depozyt, do korespondencji z deponentem; lub
- b) w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym znajduje się gwarantowany depozyt.

Jeżeli instytucja kredytowa działa bezpośrednio w innym państwie członkowskim, nie ustanowiwszy oddziałów, informacje są przekazywane w języku wybranym przez deponenta w momencie otwarcia rachunku.

8. Niezależnie od terminu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli deponentowi lub jakiegokolwiek innej osobie, która ma prawo do kwoty złożonej na rachunku bądź ma w niej udział, zostanie zarzucone przestępstwo, które ma związek z praniem pieniędzy w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2005/60/WE, to system gwarancji depozytów może zawiesić wszelkie płatności związane z danym deponentem do czasu wydania wyroku przez sąd.

9. Do wypłaty nie dochodzi, jeżeli w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsca żadna transakcja związana z depozytem, a wartość depozytu jest niższa od kosztów administracyjnych, jakie poniósłby system gwarancji depozytów, dokonując takiej wypłaty.

Artykuł 9

Roszczenia wobec systemów gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by prawo deponenta do roszczenia o wypłatę mogło być przedmiotem postępowania przeciwko systemowi gwarancji depozytów.

2. Bez uszczerbku dla praw, które mogą przysługiwać systemowi gwarancji depozytów na mocy prawa krajowego, system gwarancji depozytów dokonujący płatności gwarantowanych w ramach systemów krajowych, jest upoważniony w ramach postępowania likwidacyjnego lub reorganizacyjnego do wstąpienia w prawa deponentów do wysokości dokonanych przez nich wpłat. W przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 11, system gwarancji depozytów ma prawo do roszczenia wobec danej instytucji kredytowej do wysokości kwoty dokonanych przez niego płatności. Roszczenie to zaspokaja się w tej samej kolejności co depozyty gwarantowane na mocy przepisów krajowych regulujących zwykle postępowanie w związku z niewypłacalnością w rozumieniu dyrektywy 2014/59/UE.

3. Państwa członkowskie mogą ograniczyć długość okresu, w którym deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w art. 8 ust. 1 i 3, mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów.

Artykuł 10

Finansowanie systemów gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi systemami służącymi określeniu ich potencjalnych zobowiązań. Dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów są proporcjonalne do tych zobowiązań.

Systemy gwarancji depozytów pozyskują dostępne środki finansowe ze składek, które ich członkowie wnoszą co najmniej jeden raz w roku. Nie wyklucza to dodatkowego finansowania z innych źródeł.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów odpowiadały co najmniej poziomowi docelowemu wynoszącemu 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu.

Jeżeli możliwości w zakresie finansowania są mniejsze niż poziom docelowy, płatności składek są wznawiane przynajmniej do czasu ponownego osiągnięcia poziomu docelowego.

Jeżeli po pierwszym osiągnięciu poziomu docelowego dostępne środki finansowe zostały zmniejszone do wysokości poniżej dwóch trzecich poziomu docelowego, stała składka ustalana jest na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.

Stać składka uwzględnia w należyty sposób fazę cyklu koniunkturalnego oraz potencjalne skutki składek procyklicznych przy ustalaniu składek rocznych w kontekście niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie mogą przedłużyć początkowy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, o maksymalnie cztery lata, jeżeli system gwarancji depozytów dokonał łącznych wypłat przekraczających 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów.

3. Dostępne środki finansowe, jakie należy uwzględnić w celu osiągnięcia poziomu docelowego, mogą obejmować zobowiązania do zapłaty. Całkowity udział zobowiązań do zapłaty nie przekracza 30 % całkowitej kwoty dostępnych środków finansowych pozyskiwanych zgodnie z niniejszym artykułem.

Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, EUNB wydaje wytyczne w sprawie zobowiązań do zapłaty.

4. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu państwo członkowskie może – w celu spełnienia swoich obowiązków na mocy tego ustępu – pozyskać dostępne środki finansowe w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje kredytowe do istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie na jego terytorium w celu pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym, upadłością oraz restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją instytucji.

Systemy gwarancji depozytów mają prawo do kwoty równej kwocie takich składek do wysokości poziomu docelowego określonego w ust. 2 niniejszego artykułu, którą państwo członkowskie udostępni bezzwłocznie tym systemom gwarancji depozytów na ich wniosek, do wykorzystania wyłącznie w celach przewidzianych w art. 11.

Systemy gwarancji depozytów są uprawnione do otrzymania tej kwoty jedynie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że nie są one w stanie pozyskać od swoich członków składek nadzwyczajnych. Systemy gwarancji depozytów wypłacają tę kwotę ze składek otrzymanych od swoich członków zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2.

5. Składki na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy tytułu VII dyrektywy 2014/59/UE, w tym dostępne środki finansowe, jakie należy uwzględnić w celu osiągnięcia poziomu docelowego mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, nie są wliczane do poziomu docelowego.

6. W drodze odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą – jeżeli jest to należyście uzasadnione i po zatwierdzeniu przez Komisję – zezwolić na minimalny poziom docelowy niższy niż poziom docelowy określony w ust. 2 pod warunkiem spełnienia następujących warunków:

- a) obniżenie poziomu opiera się na założeniu, że istnieje małe prawdopodobieństwo wykorzystania znacznej części dostępnych środków finansowych na działania w celu ochrony właścicieli depozytów gwarantowanych, inne niż przewidziane w art. 11 ust. 2 i 6; oraz
- b) sektor bankowy, w którym działają instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów, wykazuje wysoki poziom koncentracji – duża liczba aktywów należy do małej liczby instytucji kredytowych lub grup bankowych podlegających nadzorowi na zasadzie skonsolidowanej, które z powodu ich wielkości zostaną w przypadku niewypłacalności prawdopodobnie objęte procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Ten obniżony poziom docelowy nie może być niższy niż 0,5 % gwarantowanych depozytów.

7. Dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów powinny być inwestowane w sposób zróżnicowany i obciążony niskim ryzykiem.

8. Jeżeli dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów są niewystarczające do dokonywania wypłaty na rzecz deponentów w sytuacji, gdy ich depozyty staną się niedostępne, jego członkowie wnoszą składki nadzwyczajne nieprzekraczające 0,5 % ich gwarantowanych depozytów za rok kalendarzowy. System gwarancji depozytów może w wyjątkowych okolicznościach i za zgodą właściwego organu wymagać wyższych składek.

Właściwy organ może całkowicie lub częściowo odroczyć zapłatę przez instytucję kredytową nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz systemu gwarancji depozytów, jeżeli opłacanie tych składek zagroziłoby płynności lub wypłacalności instytucji kredytowej. Takiego odroczenia nie przyznaje się na okres przekraczający sześć miesięcy, lecz możliwe jest jego odnowienie na wniosek instytucji. Składki odroczone na podstawie niniejszego ustępu opłaca się, kiedy płatność ta nie zagraża już płynności lub wypłacalności instytucji kredytowej.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi alternatywnymi mechanizmami finansowania, umożliwiającymi im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia wniesionych przeciwko nim roszczeń.

10. Państwa członkowskie informują do dnia 31 marca każdego roku EUBN o kwocie gwarantowanych depozytów w danym państwie członkowskim oraz o kwocie dostępnych środków finansowych jego systemów gwarancji depozytów na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

Artykuł 11

Wykorzystanie środków finansowych

1. Środki finansowe, o których mowa w art. 10, wykorzystuje się co do zasady do dokonywania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Środki finansowe systemu gwarancji depozytów wykorzystuje się do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa, po konsultacji z systemem gwarancji depozytów, kwotę, do której ten system gwarancji depozytów jest odpowiedzialny.

3. Państwa członkowskie mogą pozwolić systemowi gwarancji depozytów na wykorzystywanie dostępnych środków finansowych na środki alternatywne, by zapobiec upadłości instytucji kredytowej, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podjął żadnych działań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na mocy art. 32 dyrektywy 2014/59/UE;
- b) systemy gwarancji depozytów dysponują stosownymi systemami i procedurami w zakresie doboru i wdrażania alternatywnych środków oraz monitorowania związanego z tym ryzyka;
- c) koszty środków nie przekraczają kosztów spełniania ustawowego lub umownego mandatu danego systemu gwarancji depozytów;
- d) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków alternatywnych wiąże się z nałożeniem określonych obowiązków na instytucję kredytową, która uzyskała wsparcie; obowiązki te dotyczą przynajmniej zaostrzonego monitorowania ryzyka oraz większych praw w zakresie weryfikacji, przysługujących systemowi gwarancji depozytów;
- e) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków alternatywnych wiąże się z zobowiązaniami instytucji kredytowej, która uzyskała wsparcie, by zapewnić dostęp do gwarantowanych depozytów;
- f) w ocenie właściwego organu potwierdzona została zdolność wniesienia przez instytucje kredytowe należące do systemu składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

System gwarancji depozytów konsultuje się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwym organem w sprawie środków i warunków nakładanych na instytucję kredytową.

4. Środki alternatywne, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, nie są stosowane, gdy właściwy organ, po konsultacji z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzna, że spełnione zostały warunki podjęcia działań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na mocy art. 27 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

5. Jeżeli dostępne środki finansowe są wykorzystywane zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów natychmiast zapewniają temu systemowi środki wykorzystywane na środki alternatywne, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, w przypadku gdy:

- a) pojawia się konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów, a dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wynoszą mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego;

b) dostępne środki finansowe są mniejsze niż 25 % poziomu docelowego.

6. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że dostępne środki finansowe mogą również zostać wykorzystane do sfinansowania środków zabezpieczających dostęp deponentów do ich gwarantowanych depozytów, w tym transfer aktywów i pasywów oraz transfer portfela depozytów, w kontekście krajowych postępowań w związku z niewypłacalnością, pod warunkiem że koszty poniesione przez system gwarancji depozytów nie przekraczają kwoty netto kompensowania deponentów posiadających depozyty gwarantowane w danej instytucji kredytowej.

Artykuł 12

Wzajemne udzielanie pożyczek przez systemy gwarancji depozytów

1. Państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na udzielanie pożyczek innym systemom gwarancji depozytów w obrębie Unii na zasadzie dobrowolności, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań na mocy art. 9 ust. 1 z powodu braku dostępnych środków finansowych, o których mowa w art. 10;
- b) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę skorzystał z możliwości zwrócenia się o wniesienie składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8;
- c) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę zobowiązuje się prawnie, że pożyczone środki zostaną wykorzystane w celu spłaty roszczeń zgodnie z art. 9 ust. 1;
- d) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę nie jest aktualnie zobowiązany do spłaty pożyczki udzielonej przez inny system gwarancji depozytów zgodnie z niniejszym artykułem;
- e) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę określa kwotę żądanej pożyczki;
- f) łączna kwota pożyczki nie przekracza 0,5 % gwarantowanych depozytów systemu gwarancji depozytów zaciągającego pożyczkę;
- g) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę niezwłocznie informuje EUNB i podaje przyczyny, dla których spełnione są warunki określone w niniejszym ustępie, oraz kwotę żądanej pożyczki.

2. Pożyczka podlega następującym warunkom:

- a) system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę musi spłacić pożyczkę w ciągu pięciu lat. Pożyczka może zostać spłacona w ratach rocznych. Odsetki są należne dopiero w terminie spłaty;
- b) stopa procentowa musi odpowiadać co najmniej stopie oprocentowania kredytu lombardowego Europejskiego Banku Centralnego w okresie, na jaki została udzielona pożyczka;
- c) system gwarancji depozytów udzielający pożyczki musi poinformować EUNB o początkowej stopie procentowej oraz o okresie, na jaki została udzielona pożyczka.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by składki pobierane przez system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę były wystarczające do spłaty pożyczonej kwoty i jak najszybszego przywrócenia poziomu docelowego.

Artykuł 13

Obliczanie składek na rzecz systemów gwarancji depozytów

1. Podstawą składek na rzecz systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 10, jest kwota gwarantowanych depozytów i stopień ryzyka, na jakie narażony jest dany ich członek.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć niższe składki dla sektorów niskiego ryzyka regulowanych w przepisach krajowych.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że członkowie instytucjonalnego systemu ochrony płać niższe składki do systemu gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby wobec organu centralnego i wszystkich instytucji kredytowych trwale powiązanych z tym organem centralnym, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosowano wagę ryzyka ustaloną dla organu centralnego i instytucji z nim powiązanych, jako jednego skonsolidowanego podmiotu.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o wnoszeniu przez instytucje kredytowe minimalnej składki, niezależnie od kwoty ich gwarantowanych depozytów.

2. Systemy gwarancji depozytów mogą stosować własne metody uzależnione od ryzyka, służące do określenia i wyliczenia składek uzależnionych od ryzyka, które wnoszą do systemu gwarancji depozytów jego członkowie. Składki są obliczane proporcjonalnie do ryzyka związanego z działalnością członków i uwzględniają w odpowiednim stopniu profile ryzyka obowiązujące w przypadku różnych modeli prowadzenia działalności. Metody te mogą również uwzględniać pozycje znajdujące się po stronie aktywów bilansu i wskaźniki ryzyka, takie jak adekwatność kapitałową, jakość aktywów oraz płynność.

Każda metoda jest zatwierdzana przez właściwy organ we współpracy z wyznaczonym organem. EUNB jest informowany o zatwierdzonych metodach.

3. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, do dnia 3 lipca 2015 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu określenia metod wyliczania składek na rzecz systemów gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

W szczególności obejmują one wzór obliczania, konkretne wskaźniki, klasy ryzyka dotyczące członków, progi dotyczące wag ryzyka przypisanych do poszczególnych klas ryzyka oraz inne niezbędne elementy.

Do dnia 3 lipca 2017 r., a następnie przynajmniej raz na pięć lat, EUNB przeprowadza przegląd wytycznych dotyczących metod opartych na ryzyku lub alternatywnych metod opartych na ryzyku własnym stosowanych przez systemy gwarancji depozytów.

Artykuł 14

Współpraca w obrębie Unii

1. Systemy gwarancji depozytów zabezpieczają deponentów oddziałów, które instytucje kredytowe będące ich członkami utworzyły w innych państwach członkowskich.

2. Wypłat na rzecz deponentów oddziałów utworzonych przez instytucje kredytowe w innym państwie członkowskim dokonuje system gwarancji depozytów w przyjmującym państwie członkowskim w imieniu systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim pochodzenia. System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego dokonuje wypłat zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego nie jest w żaden sposób odpowiedzialny za działania podjęte zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. System gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia zapewnia niezbędne środki finansowe przed wypłatą i kompensuje koszty poniesione przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego.

System gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informuje również deponentów, których to dotyczy, w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia i jest uprawniony do otrzymywania korespondencji od tych deponentów w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia.

3. Jeżeli instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu gwarancji depozytów i przyłącza się do innego systemu gwarancji depozytów, składki – z wyjątkiem składek nadzwyczajnych na podstawie art. 10 ust. 8 – wniesione w ciągu 12 miesięcy poprzedzających zakończenie członkostwa są przenoszone do tego innego systemu gwarancji depozytów. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli instytucja kredytowa została wykluczona z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 4 ust. 5.

Jeżeli niektóre działania instytucji kredytowej zostają przekazane do innego państwa członkowskiego i podlegają w związku z tym innemu systemowi gwarancji depozytów, składki tej instytucji kredytowej wpłacone podczas 12 miesięcy poprzedzających transfer, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych określonych w art. 10 ust. 8, są przekazywane temu innemu systemowi gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przekazanych gwarantowanych depozytów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia wymieniały z systemami gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informacje, o których mowa w art. 4 ust. 7 lub 8 i 10. Stosowane są przy tym ograniczenia określone w tym artykule.

Jeżeli instytucja kredytowa zamierza dokonać transferu z jednego systemu gwarancji depozytów do innego systemu gwarancji depozytów zgodnie z niniejszą dyrektywą, zapowiada swój zamiar z przynajmniej sześciomiesięcznym wyprzedzeniem. W tym okresie instytucja kredytowa ma nadal obowiązek wносить składki do pierwotnego systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 10, co dotyczy zarówno finansowania *ex ante*, jak i *ex post*.

5. W celu ułatwienia skutecznej współpracy między systemami gwarancji depozytów, ze szczególnym uwzględnieniem niniejszego artykułu i art. 12, systemy gwarancji depozytów lub, w stosownych przypadkach, wyznaczone organy zawierają pisemne umowy dotyczące współpracy. Umowy takie uwzględniają wymogi określone w art. 4 ust. 9.

Wyznaczony organ informuje EUNB o istnieniu i treści takich umów, a EUNB może wydawać opinie zgodnie z art. 34 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Jeżeli wyznaczone organy lub systemy gwarancji depozytów nie mogą osiągnąć porozumienia lub w przypadku sporów dotyczących interpretacji takich umów, każda ze stron może przekazać sprawę EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a EUNB działa zgodnie z tym artykułem.

Brak takich umów nie ma wpływu na roszczenia deponentów na mocy art. 9 ust. 1 lub instytucji kredytowych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu.

6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie stosownych procedur umożliwiających systemom gwarancji depozytów skuteczną wymianę informacji i komunikację z innymi systemami gwarancji depozytów, należącymi do nich instytucjami kredytowymi i odpowiednimi właściwymi i wyznaczonymi organami w ramach własnej jurysdykcji oraz, w stosownych przypadkach, z innymi agencjami w wymiarze transgranicznym.

7. EUNB oraz właściwe i wyznaczone organy współpracują ze sobą i wykonują swoje uprawnienia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o wyznaczonym organie do dnia 3 lipca 2015 r.

8. EUNB współpracuje z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowioną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010⁽¹⁾, w zakresie analizy ryzyka systemowego dotyczącego systemów gwarancji depozytów.

Artykuł 15

Oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę w państwach trzecich

1. Państwa członkowskie sprawdzają, czy oddziały instytucji kredytowej mające siedzibę na ich terytorium, podczas gdy siedziba tej instytucji kredytowej znajduje się poza Unią, dysponują ochroną równoważną tej, jaka jest przewidziana w niniejszej dyrektywie.

Jeżeli ochrona nie jest równoważna, państwa członkowskie mogą, z zastrzeżeniem przepisów art. 47 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, wymagać, by oddziały instytucji kredytowej mającej siedzibę poza Unią przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium.

Przeprowadzając kontrolę, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, państwa członkowskie sprawdzają przynajmniej, czy deponenti korzystają z takiego samego poziomu gwarancji i zakresu ochrony, jaki jest przewidziany w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

2. Każdy oddział ustanowiony przez instytucję kredytową, która ma siedzibę poza Unią i która nie jest członkiem systemu gwarancji depozytów działającego w państwie członkowskim, przedstawia wszystkie stosowne informacje odnoszące się do postanowień dotyczących gwarancji depozytów obecnych i przyszłych deponentów w tym oddziale.
3. Informacje, o których mowa w ust. 2, są udostępniane w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym ustanowiony jest oddział, w sposób określony w prawie krajowym oraz są jasne i zrozumiałe.

Artykuł 16

Informacje dla deponentów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały obecnym i przyszłym deponentom informacje niezbędne do zidentyfikowania systemu gwarancji depozytów w Unii, do którego należy dana instytucja kredytowa wraz z oddziałami. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe informowały obecnych i przyszłych deponentów o mających zastosowanie wyłączeniach spod ochrony systemu gwarancji depozytów.
2. Przed zawarciem umowy o przyjęcie depozytu deponenci otrzymują informacje, o których mowa w ust. 1. Potwierdzają oni otrzymanie tych informacji. W tym celu stosowany jest wzór zawarty w załączniku I.
3. Deponenci otrzymują na wyciągach ze swoich rachunków potwierdzenie, że depozyty są depozytami kwalifikującymi się, obejmujące odniesienie do arkusza informacyjnego zawartego w załączniku I. Na arkuszu informacyjnym wskazuje się również stronę internetową odpowiedniego systemu gwarancji depozytów. Deponent otrzymuje arkusz informacyjny zawarty w załączniku I przynajmniej raz do roku.

Strona internetowa systemu gwarancji depozytów zawiera informacje niezbędne dla deponentów, w szczególności informacje o przewidzianych niniejszą dyrektywą przepisach dotyczących procesu i warunków gwarantowania depozytów.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane w sposób przewidziany prawem krajowym, w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym ustanowiony jest oddział.
5. Państwa członkowskie ograniczają korzystanie z informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, dla celów reklamowych do rzeczowego wskazania systemu gwarancji depozytów gwarantującego produkt, którego dotyczy dana reklama, oraz do wszelkich dodatkowych informacji wymaganych w prawie krajowym.

Takie informacje mogą obejmować konkretny opis funkcjonowania systemu gwarancji depozytów, ale nie mogą zawierać odniesienia do nieograniczonego zakresu gwarancji depozytów.

6. W przypadku połączenia, przekształcenia spółek zależnych w oddziały lub podobnych operacji deponenci są informowani przynajmniej na miesiąc przed wejściem w życie danej operacji, chyba że właściwy organ dopuszcza krótszy termin z uwagi na tajemnicę handlową lub stabilność finansową.

W ciągu trzech miesięcy od powiadomienia o połączeniu, przekształceniu lub podobnej operacji deponenci mogą wycofać lub przenieść swoje kwalifikujące się depozyty do innej instytucji kredytowej, bez ponoszenia żadnych kar i przy zachowaniu wszystkich naliczonych odsetek i uzyskanych korzyści, w zakresie przekraczającym poziom gwarancji określony w art. 6 w momencie danej operacji.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy instytucja kredytowa występuje lub zostaje wykluczona z systemu gwarancji depozytów, deponenci tej instytucji zostali powiadomieni o tym fakcie przez tę instytucję kredytową w terminie jednego miesiąca.
8. Jeżeli deponent korzysta z bankowości internetowej, informacje, które muszą być udostępniane na mocy niniejszej dyrektywy, mogą być przekazywane środkami łączności elektronicznej. Jeżeli deponent o to wystąpi, informacja taka jest przekazywana na piśmie.

*Artykuł 17***Wykaz upoważnionych instytucji kredytowych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podczas powiadamiania EUNB o zezwoleniach zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, właściwe organy wskazywały system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa.
2. Publikując i uaktualniając wykaz upoważnionych instytucji kredytowych zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, EUNB wskazuje system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa.

*Artykuł 18***Wykonanie przekazania**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 6 ust. 7, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6 ust. 7, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten przedłuża się o trzy miesiące.

*Artykuł 19***Przepisy przejściowe**

1. Jeżeli po transpozycji niniejszej dyrektywy lub dyrektywy 2009/14/WE do prawa krajowego określone depozyty lub kategorie depozytów lub inne instrumenty nie są już, w całości lub częściowo, objęte systemami gwarancji depozytów, państwa członkowskie mogą zezwolić na objęcie tych depozytów i innych instrumentów z pierwotnym terminem wymagalności gwarancją do ich pierwotnego terminu wymagalności, jeżeli zostały one wpłacone lub wydane przed dniem 2 lipca 2014 r.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby deponenci byli informowani o depozytach lub kategoriach depozytów lub innych instrumentach, które nie będą już objęte systemem gwarancji depozytów od dnia 3 lipca 2015 r.
3. Do czasu osiągnięcia po raz pierwszy poziomu docelowego państwa członkowskie mogą stosować w odniesieniu do dostępnych środków finansowych progi, o których mowa w art. 11 ust. 5.
4. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 2008 r. zapewniały poziom gwarancji między 100 000 EUR a 300 000 EUR, mogą ponownie stosować ten wyższy poziom do dnia 31 grudnia 2018 r. W takim przypadku należy odpowiednio dostosować wysokość poziomu docelowego oraz składek wnoszonych przez instytucje kredytowe.
5. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w razie potrzeby towarzyszy wniosek ustawodawczy, określające, jak systemy gwarancji depozytów działające w Unii mogą współpracować za pośrednictwem europejskiego systemu w celu zapobiegania ryzyku wynikającemu z działań o charakterze transgranicznym i w celu ochrony depozytów przed tym ryzykiem.

6. Do dnia 3 lipca 2019 r. Komisja, przy wsparciu EUNB, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to powinno w szczególności dotyczyć:

- a) poziomu docelowego na podstawie gwarantowanych depozytów, poprzez analizę stosowności ustalonej wartości procentowej, z uwzględnieniem niewypłacalności instytucji kredytowych w Unii w przeszłości;
- b) wpływu alternatywnych środków zastosowanych zgodnie z art. 11 ust. 3 na ochronę deponentów i zgodność z uporządkowanym postępowaniem likwidacyjnym w sektorze bankowym;
- c) wpływu na różnorodność modeli systemów bankowych;
- d) odpowiedności obecnego poziomu gwarancji dla deponentów; oraz
- e) tego, czy kwestie, o których mowa w niniejszym akapicie, zostały potraktowane w sposób pozwalający na utrzymanie ochrony deponentów.

Do dnia 3 lipca 2019 r. EUNB złoży Komisji sprawozdanie na temat wzorów stosowanych do obliczeń oraz ich związku z ryzykiem właściwym dla działalności członków. Składając sprawozdania, EUNB uwzględni w odpowiednim stopniu profile ryzyka obowiązujące w przypadku różnych modeli prowadzenia działalności.

Artykuł 20

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1–4, art. 5 ust. 1 lit. d)–k), art. 5 ust. 2, 3 i 4 art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 4–9, art. 8 ust. 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 9, art. 9 ust. 2 i 3, art. 10–16, 18 i 19 i załącznika I do dnia 3 lipca 2015 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 8 ust. 4 do dnia 31 maja 2016 r.

Jeżeli po przeprowadzeniu szczegółowej kontroli odpowiednie organy stwierdzą, że system gwarancji depozytów nie jest jeszcze w stanie wykonywać przepisów art. 13 w terminie do dnia 3 lipca 2015 r., właściwe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne należy wprowadzić w życie do dnia 31 maja 2016 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Uchylenie

Dyrektywa 94/19/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II traci moc od dnia 4 lipca 2019 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego oraz dat rozpoczęcia stosowania dyrektyw, określonych w załączniku II.

Odesłania do uchylonych dyrektyw należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 5 ust. 1 lit. a), b) i c), art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1, 2 i 3, art. 8 ust. 8, art. 9 ust. 1 i art. 17 stosuje się od dnia 4 lipca 2015 r.

Artykuł 23

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WZÓR ARKUSZA INFORMACYJNEGO DLA DEPONENTÓW

Podstawowe informacje o ochronie depozytów

Depozyty w [wstawić nazwę instytucji kredytowej] są gwarantowane przez:	[wstawić nazwę właściwego systemu gwarancji depozytów] ⁽¹⁾
Zakres ochrony:	100 000 EUR na deponenta na instytucję kredytową ⁽²⁾ [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] [w stosownych przypadkach:] następujące znaki towarowe są częścią Państwa instytucji kredytowej [wstawić wszystkie znaki towarowe stosowane na mocy tego samego zezwolenia]
Jeżeli posiadają Państwo więcej depozytów w tej samej instytucji kredytowej:	wszystkie Państwa depozyty w tej samej instytucji kredytowej są sumowane, a suma podlega limitowi 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] ⁽²⁾
Jeżeli posiadają Państwo wspólny rachunek z inną osobą/innymi osobami:	limit 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] ma zastosowanie do każdego z deponentów oddzielnie ⁽³⁾
Okres wypłaty w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej:	7 dni roboczych ⁽⁴⁾ [w stosownych przypadkach zastąpić innym terminem]
Waluta wypłaty:	euro [w stosownych przypadkach zastąpić inną walutą]
Kontakt:	[wstawić dane kontaktowe właściwego systemu gwarancji depozytów (adres, telefon, adres poczty elektronicznej itp.)]
Informacje dodatkowe:	[wstawić adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów]
Potwierdzenie otrzymania przez deponenta:	

Informacje dodatkowe (wszystkie z poniższych lub niektóre z nich)

⁽¹⁾ System odpowiedzialny za ochronę Państwa depozytu

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez umowny system ochrony, który jest urzędowo uznany jako system gwarancji depozytów. Jeżeli Państwa instytucja kredytowa stanie się niewypłacalna, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest częścią instytucjonalnego systemu ochrony, który jest urzędowo uznany jako system gwarancji depozytów. Oznacza to, że wszystkie instytucje, które są członkami tego systemu, udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu uniknięcia niewypłacalności. Jeżeli dojdzie do niewypłacalności, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez ustawowy system gwarancji depozytów i umowny system gwarancji depozytów. Jeżeli Państwa instytucja kredytowa stanie się niewypłacalna, Państwa depozyty w każdym przypadku zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR].

[Tylko w stosownych przypadkach:] Państwa depozyt jest gwarantowany przez ustawowy system gwarancji depozytów. Ponadto Państwa instytucja kredytowa jest częścią instytucjonalnego systemu ochrony, w którym wszyscy członkowie udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu uniknięcia niewypłacalności. Jeżeli dojdzie do niewypłacalności, Państwa depozyty zostaną wypłacone do kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] przez system gwarancji depozytów.

⁽²⁾ Ogólny zakres ochrony

Jeżeli depozyt nie jest dostępny, gdyż instytucja kredytowa nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań finansowych, wypłaty na rzecz deponentów dokonuje system gwarancji depozytów. Kwota wypłaty wynosi maksymalnie 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] na instytucję kredytową. Oznacza to, że w celu określenia kwoty objętej gwarancją sumowane są wszystkie depozyty ulokowane w tej samej instytucji kredytowej. Przykładowo, jeżeli deponent posiada 90 000 EUR na rachunku oszczędnościowym i 20 000 EUR na rachunku bieżącym, wypłaconych zostanie jedynie 100 000 EUR.

[Tylko w stosownych przypadkach:] Metoda ta jest również stosowana w przypadku, gdy instytucja kredytowa prowadzi działalność pod różnymi znakami towarowymi. [Wpisać nazwę instytucji kredytowej prowadzącej rachunek] działa również pod nazwą [wpisać wszystkie inne znaki towarowe tej samej instytucji kredytowej]. Oznacza to, że suma wszystkich depozytów ulokowanych pod jednym lub wieloma z tych znaków towarowych jest gwarantowana łącznie do wysokości 100 000 EUR.

(³) Limit ochrony wspólnych rachunków

W przypadku wspólnych rachunków limit 100 000 EUR stosuje się do każdego z deponentów.

[Tylko w stosownych przypadkach:] Jednakże depozyty na rachunku, do którego dwie lub więcej osób jest uprawnionych jako członkowie spółki osobowej, stowarzyszenia lub jakiegokolwiek podobnego ugrupowania niemającego osobowości prawnej, są do celów obliczenia górnego limitu 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR] sumowane i traktowane jako depozyt jednego deponenta.

W niektórych przypadkach [wstawić przypadki określone w prawie krajowym] depozyty są chronione powyżej kwoty 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR]. Dalsze informacje można uzyskać na następującej stronie internetowej [wpisać adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów].

(⁴) Wypłata

Właściwym systemem gwarancji depozytów jest [wpisać nazwę oraz adres, telefon, adres poczty elektronicznej i adres strony internetowej]. Dokona on wypłaty Państwa depozytów (w kwocie do 100 000 EUR [zastąpić właściwą kwotą, jeżeli walutą nie jest EUR]) najpóźniej w terminie [wstawić okres wypłaty wymagany prawem krajowym], zaś od dnia [31 grudnia 2023 r.] w terminie [7 dni roboczych].

[Wstawić informację o wypłatach w sytuacjach nadzwyczajnych/wypłatach doraźnych, jeżeli kwoty do wypłaty nie będą dostępne w terminie 7 dni roboczych]

Jeżeli wypłata Państwa depozytów nie nastąpiła w tych terminach, należy skontaktować się z systemem gwarancji depozytów, ponieważ termin wnoszenia roszczeń o ich wypłatę może ulec przedawnieniu. Dalsze informacje można uzyskać na następującej stronie internetowej [wpisać adres strony internetowej właściwego systemu gwarancji depozytów].

Inne istotne informacje:

Zasadniczo depozyty wszystkich klientów indywidualnych i przedsiębiorstw są chronione przez systemy gwarancji depozytów. O wyjątkach obowiązujących w odniesieniu do określonych depozytów informuje strona internetowa właściwego systemu gwarancji depozytów. Na odpowiednie zapytanie również instytucja kredytowa udziela informacji o tym, czy określone produkty są objęte ochroną czy też nie. Jeżeli depozyty są gwarantowane, instytucja kredytowa potwierdza to również na wyciągu z rachunku.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylone dyrektywy wraz z ich późniejszymi zmianami (o których mowa w art. 21)

Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji (o których mowa w art. 21)

Dyrektywa	Termin transpozycji
94/19/WE	1.7.1995
2009/14/WE	30.6.2009
2009/14/WE (art. 1 pkt 3 ppkt (i) akapit drugi, art. 7 ust. 1a i 3 oraz art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE zmienionej dyrektywą 2009/14/WE)	31.12.2010

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 94/19/WE	Dyrektywa 2009/14/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	art. 1
		art. 2 ust. 1 pkt 1
art. 1 pkt 1		art. 2 ust. 1 pkt 3
		art. 2 ust. 1 pkt 4
art. 1 pkt 2		art. 2 ust. 1 pkt 7
art. 1 pkt 3	art. 1 pkt 1	art. 2 ust. 1 pkt 8
art. 1 pkt 4		art. 2 ust. 1 pkt 9
art. 1 pkt 5		art. 2 ust. 1 pkt 10
		art. 2 ust. 1 pkt 11–18
		art. 2 ust. 2
art. 1 pkt 1		art. 2 ust. 3
		art. 3
art. 3 ust. 1		art. 4 ust. 1
		art. 4 ust. 2
art. 3 ust. 1		art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 2		art. 4 ust. 4
art. 3 ust. 3		art. 4 ust. 5 i 6
		art. 4 ust. 9
		art. 4 ust. 10 i 11
art. 2		art. 5 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 1		art. 5 ust. 1 lit. d)
		art. 5 ust. 1 lit. e)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 10		art. 5 ust. 1 lit. f)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 2		art. 5 ust. 1 lit. g)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 5		art. 5 ust. 1 lit. h)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 6		art. 5 ust. 1 lit. i)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 3 i 4		art. 5 ust. 1 lit. j)
art. 7 ust. 2, załącznik I pkt 12		art. 5 ust. 1 lit. k)

Dyrektywa 94/19/WE	Dyrektywa 2009/14/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 7 ust. 1	art. 1 pkt 3 lit. a)	art. 6 ust. 1 art. 6 ust. 2 i 3 art. 6 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 1 ust. 3 lit. a)	art. 6 ust. 5 art. 6 ust. 6
art. 8	art. 1 pkt 3 lit. d)	art. 6 ust. 7 art. 7 ust. 1, 2 i 3 art. 7 ust. 4–9
art. 10 ust. 1	art. 1 pkt 6 lit. a)	art. 8 ust. 1 art. 8 ust. 2–6
art. 10 ust. 4		art. 8 ust. 7
art. 10 ust. 5		art. 8 ust. 8 art. 8 ust. 9
art. 7 ust. 6		art. 9 ust. 1
art. 11		art. 9 ust. 2 art. 9 ust. 3 art. 10–13
art. 4 ust. 1		art. 14 ust. 1 art. 14 ust. 2–8
art. 6		art. 15
art. 9 ust. 1	art. 1 pkt 5	art. 16 ust. 1, 2 i 3
art. 9 ust. 2		art. 16 ust. 4 art. 16 ust. 5
art. 13	art. 1 pkt 4	art. 17 art. 18